

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **E. M.**, zastoupena JUDr. Ing. Davidem Zdeňkem, advokátem se sídlem Hradební 856/10, Hradec Králové, proti žalovanému: **Policie České republiky, ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo nám. 810, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2021, č. j. 30 Ad 1/2020-229,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2020, č. j. KRP H-54086-51/ČJ-2019-0500KR (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2020, č. j. KRP H-54086-35/ ČJ-2019-500VO (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo v souladu s § 106 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“), a podle § 179 téhož zákona zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 571 967 Kč, neboť se jednalo o žádost zjevně nepřipustnou. Stejným rozhodnutím bylo podle § 179 zákona o služebním poměru zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o nemajetkovou újmu ve výši 1 428 033 Kč, neboť žalobkyně vzala svou žádost zpět.

[2] Předmětem řízení byla žádost o proplacení nemajetkové újmy, kterou žalobkyně utrpěla v souvislosti s dopravní nehodou služebního motorového vozidla Policie ČR dne 29. 12. 2014, při které utrpěl smrtelné zranění otec žalobkyně, naposledy služebně zařazený jako vrchní inspektor oddělení obecné kriminality SKPV územního odboru Hradec Králové. Žalobkyně požadovala náhradu nemajetkové újmy podle § 2959 občanského zákoníku.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Stěžejní pro krajský soud bylo posouzení, zda právní úprava obsažená v zákoně o služebním poměru je komplexní úpravou pro odpovědnost bezpečnostního sboru za újmu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, neboť žalobkyně požadovala náhradu za způsobenou újmu podle úpravy obsažené v občanském zákoníku. Při posuzování vycházel zejména z toho, že zákon o služebním poměru podle § 1 odst. 1 upravuje právní poměry fyzických osob, které vykonávají službu, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby. Konstatoval, že k projednání nároku pozůstalých na náhradu nemajetkové újmy (odškodnění duševních útrap pozůstalých), vzniklé v důsledku úmrtí příslušníka bezpečnostního sboru při výkonu služby je příslušný správní orgán a nejedná se tak o věci soukromoprávní, ani pracovněprávní. Tento závěr opřel jak o judikaturu Nejvyššího soudu, tak o judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003-97, usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16, publ. č. 3874/2019 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. 21 Cdo 1261/2020 ve věci žalobkyně, které potvrdilo správnost postupu a závěrů jak Okresního soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Hradci Králové v občanskoprávním řízení, tak i správních orgánů v této věci). Dospěl tak k závěru, že správní orgány postupovaly správně, pokud nároky žalobkyně ve správním řízení posuzovaly podle příslušných ustanovení zákona o služebním poměru, nikoliv podle občanského zákoníku. Připustil, že v určitých případech může dojít k rozlišování, a to kategorie příbuzných osob usmrcených při dopravní nehodě policejního vozu a příbuzných osob usmrcených při dopravní nehodě tzv. civilního vozidla. To však podle krajského soudu přirozeně odpovídá právě charakteru komplexní úpravy v zákoně o služebním poměru. Zdůraznil, že pozůstalí po příslušníku bezpečnostního sboru nejsou vždy v horším postavení oproti osobám odvozujícím své nároky z občanského zákoníku, konkrétní porovnání výše finančního odškodnění se liší případ od případu. K případnému plnění pojišťovnou v rámci povinného ručení provozovatele vozidla (žalovaného) uvedl, že není oprávněn posuzovat, zda žalovaný měl vozidlo povinným ručením pojištěno, či nikoliv. Nadto otázka plnění pojišťovnou a určení konkrétní výše odškodnění podle platné právní úpravy obsažené v zákoně o služebním poměru jsou dvě odlišné otázky. Závěrem uvedl, že správní orgány vyhodnotily žádost žalobkyně správně, pokud uplatňovaný nárok podle občanského zákoníku neuznaly a postupovaly podle právní úpravy obsažené v zákoně o služebním poměru.

III.

pokračování

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť interpretaci provedenou krajským soudem považuje za neakceptovatelnou a nezákonnou.

[6] Domnívá se, že v důsledku právního názoru krajského soudu je populace *de facto* rozdělena do dvou skupin potenciálních poškozených, přičemž jednu skupinu představují pozůstalí po usmrcených při dopravní nehodě způsobené služebním vozidlem, a druhou pozůstalí po usmrcených při dopravní nehodě způsobené civilním vozidlem. Přístup k soudu a možnost domoci se soudní ochrany je přitom pro obě skupiny diametrálně rozdílný. Zdůrazňuje, že ke specifickým zákonu o služebním poměru nemůže patřit to, že eliminuje soukromoprávní nárok náležící všem občanům a nemůže pojímat nemajetkovou újmu jako institut, který se neodškodňuje. Nevidí důvod, proč by o stejném nároku na odčinění duševních útrap měl rozhodovat odlišný orgán jen na základě kritéria, zda k úmrtí rodinného příslušníka došlo v důsledku dopravní nehody civilního vozu nebo zda poškození jsou pozůstalí po policistovi vykonávajícím službu. Spatřuje v tom diskriminaci, porušení zásady rovného zacházení a porušení práva na soudní ochranu a spravedlivý proces. Odkazuje přitom na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Připomněla, že Česká podnikatelská pojišťovna, a.s. pozůstalým po jiném usmrceném při téže dopravní nehodě již z titulu odškodnění duševních útrap plnila, zatímco pozůstalým po J. D. plnění odmítá. Opakovaně pojišťovnu o výplatu pojistného plnění urgovala, avšak pojišťovna setrvává v pasivitě. Zdůrazňuje, že její duševní útrapy se týkají její osobnosti a jejího soukromého a rodinného života, z čehož plyne, že by měla být ochrana zajišťována především v rámci soukromého práva. Opak by znamenal nerovnost v právech jednotlivých občanů. Nesouhlasí s tím, že právní úprava obsažená v § 98 až 111 zákona o služebním poměru je komplexní úpravou náhrady škody, a že se právní úprava obsažená v občanském zákoníku neuplatní. Domnívá se rovněž, že není zajištěna nestrannost při rozhodování, pokud o jejím nároku má rozhodovat místo soudu služební funkcionář, resp. člen bezpečnostního sboru. Ve zbytku odkázala na argumentaci uvedenou v žalobě, která je podle jejího názoru použitelná jako podklad a dodatek kasačních námitek. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Zdůrazňuje, že stěžovatelce bylo poskytnuto odškodnění v plné výši podle zákona o služebním poměru, včetně jednorázového odškodnění. Je přesvědčen, že jednorázové odškodnění plní funkci náhrady nemajetkové újmy. Pokud by žalovaný přiznal další odškodnění za nemajetkovou újmu, rozhodoval by dvakrát v téže věci. Má za to, že nelze volit, podle jaké právní úpravy se budou nároky pro odškodnění posuzovat a případně volit příznivější variantu. Pokud stěžovatelka namítá, že se na její nárok nevztahuje zákon o služebním poměru, pak se mýlí. Podle § 169 zákona o služebním poměru je účastníkem řízení ve věcech služebního poměru mimo jiné i pozůstalý po příslušníkovi. Sám zákon tak predikuje, že o nárocích vyplývajících ze zákona o služebním poměru bude služební funkcionář rozhodovat v řízení i v případě pozůstalých. K odškodnění Českou podnikatelskou pojišťovnou a.s. pak uvádí, že skutečnost, že družka druhého zemřelého policisty byla odškodněna a stěžovatelka nikoliv,

nemá vliv na to, že je třeba postupovat podle právní úpravy v zákoně o služebním poměru. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Mezi účastníky je sporné, zda právní úprava obsažená v § 98 až 111 zákona o služebním poměru je komplexní úpravou náhrady škody resp. odpovědnosti bezpečnostního sboru za újmu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. Kasační soud zdůrazňuje, že uvedená právní otázka se vztahuje právě k odpovědnostnímu vztahu mezi bezpečnostním sborem (žalovaným) a poškozeným (stěžovatelkou), který byl předmětem řízení. Žalovaný se z povahy věci nemohl zabývat případnými nároky plynoucími ze soukromoprávního vztahu založeného např. smlouvou o pojištění vozidla, či případnou neodvozenou právní odpovědností původce škody (škůdce). Již proto nikoli, že jde o právní vztahy, jejichž účastníkem není žalovaný.

[11] Podle § 98 zákona o služebním poměru odpovídá bezpečnostní sbor *za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.*

[12] Podle § 106 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: *„Zemře-li příslušník následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání, mají pozůstalí po příslušníkovi nárok na a) náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, b) náhradu přiměřených nákladů spojených s pohřbem, c) náhradu nákladů na výživu pozůstalých, d) jednorázové odškodnění pozůstalých, e) náhradu věcné škody.“*

[13] Podle odst. 108 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: *„Náhrada nákladů na výživu pozůstalých se poskytuje členům rodiny, kterým byl příslušník povinen poskytovat výživu, a to po dobu, po kterou by tuto povinnost měl, nejdéle do 65 let jeho věku. Při výpočtu náhrady se vychází z průměrného služebního příjmu příslušníka. Výše náhrady činí 50 % průměrného služebního příjmu, jestliže měl povinnost vyživovat 1 osobu, a 80 %, jestliže měl povinnost vyživovat více osob. Náhrada nákladů na výživu pozůstalých se poskytuje členům rodiny jen v případě, že není uhrazena vdovským (vdoveckým) a sirotčím důchodem poskytovaným z téhož důvodu.“*

[14] Podle odst. 1 § 109 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění k 29. 12. 2014: *„Jednorázové odškodnění pozůstalých se poskytne pozůstalému manželovi příslušníka a nezaopatřenému dítěti, a to každému ve výši 200 000 Kč, a každému rodiči příslušníka, jestliže s ním žil v domácnosti, ve výši 100 000 Kč.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení: *„Jednorázové odškodnění pozůstalých se každoročně zvyšuje poměrně k navýšení*

pokračování

průměrné nominální měsíční mzdy fyzických osob v nepodnikatelské sféře dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok.“

[15] Podle § 2959 občanského zákoníku: „*Při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.*“.

[16] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná ustálenou judikaturu, podle které je úprava objektivní odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu komplexní úpravou za újmu, neboť upravuje odpovědnostní vztah bezpečnostního sboru a pozůstalých, aniž by bylo třeba podpůrně užít jiné právní úpravy (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 1. 2022, č. j. Konf 11/2018-64 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 21 Cdo 1261/2020-187, skutkově se vztahující k nyní projednávané věci). K přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře o takovém nároku jsou po vyčerpání opravných prostředků příslušné soudy ve správním soudnictví, neboť se nejedná o újmu vzniklou v souvislosti s výkonem zaměstnání v pracovněprávním vztahu ani o újmu vzniklou v souvislosti s jiným soukromoprávním vztahem. Lze tedy připomenout, že Nejvyšší soud zamítl zmíněným usnesením dovolání stěžovatelky, její matky a jejího bratra proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2019, č. j. 19 Co 418/2019-148, které potvrdilo závěry Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. 9. 2019, č. j. 18 C 88/2019-107, že příslušný projednání dané věci je správní orgán.

[17] Určujícím znakem pro posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o odpovědnost podle služebního zákona, je podle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19 to, že činnost příslušníka sboru, kterou vyvíjel při vzniku škody, byla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Za výkon služby se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka. Je proto třeba rozlišovat, zda se v konkrétním případě jedná o obecnou odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi nebo o delikt ní odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi sboru při výkonu služby podle ustanovení § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru. Konflikt ní senát Nejvyššího správního soudu převzal závěry Ústavního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. Konf 11/2018-64, kde dospěl k závěru, že „*[r]ozhodování ve věcech služebního poměru je podle názoru Ústavního soudu výkonem veřejné moci. Služební funkcionář podle něj při rozhodování ve věcech služebního poměru vystupuje ve vrchnostenském postavení a rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostního sboru; jedná se proto o zvláštní druh správního řízení.*“ Naopak v případech, kdy se poškozený domáhá náhrady nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena nezákonným rozhodnutím vydaným např. v kázeňském řízení, je ve věci příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. V projednávané věci se však o tento případ nejedná a nevyvstala pochybnost, že škoda byla způsobena při výkonu služby.

[18] Nelze se dovolávat právní úpravy platné v soukromoprávních vztazích při existenci komplexní úpravy obsažené v zákoně o služebním poměru dopadající na projednávanou věc. Stěžovatelka tvrdí, že tato skutečnost představuje nerovnost účastníků jednotlivých

řízení. Tomu nelze přisvědčit. Stěžovatelka totiž pomíjí výše uvedenou právní úpravu a označená judikatorní východiska, podle kterých je při určení rozhodné právní úpravy podstatné, že se jedná o nároky plynoucí ze služebního poměru poškozeného a rovněž to, že ke škodě došlo v rámci výkonu služby. I kdyby stěžovatelkou naznačená situace vedla v každém z případů k aplikaci jiné rozhodné hmotněprávní úpravy, pokud jde o pozůstalé po příslušníkovi bezpečnostních sborů a pozůstalé po osobě, která nebyla ve služebním poměru, nemůže být tato skutečnost bez dalšího považována za porušení zásady rovného zacházení a práva na soudní ochranu a spravedlivý proces. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 49/10 (N 10/72 SbNU 111; 44/2014 Sb.), ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17 (148/2020 Sb.), ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 30/16 (254/2020 Sb.). Z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 24/19 vyplývá, že při přezkumu, zda nedošlo k porušení práva na rovné zacházení z důvodu rozlišovacích kritérií užitých v právní úpravě, je třeba posoudit, zda 1. jde v konkrétním případě o srovnatelné jednotlivce nebo skupiny (resp. srovnatelnost jejich postavení); 2. je s nimi nakládáno odlišně a na základě jakého důvodu; 3. jde odlišné zacházení daným jednotlivcům nebo skupinám k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra); 4. je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tedy sleduje legitimní cíl a je přiměřené.

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu úprava odškodňování pozůstalých zákona o služebním poměru v daném testu ob stojí. Lze přisvědčit názoru krajského soudu, který v této souvislosti připouští uvažování o takto postižených jako o dvou relativně odlišných skupinách, jejich odlišení má však racionální důvody. Předně je platnou komplexní právní úprava obsažená v zákoně o služebním poměru pro příslušníky bezpečnostních sborů, resp. pro pozůstalé po nich, která z povahy věci může regulovat nároky pouze jedné z porovnávaných skupin, zatímco na druhou lze případně aplikovat obecnou soukromoprávní úpravu týkající se nároků na náhradu škody. Rovněž ob stojí argument, že zákon o služebním poměru vedle úpravy odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu, zakládá adresátům i jiná specifika a nároky, na které jiné subjekty nárok nemají (nárok na ozdravný pobyt, výsluhové nároky, nárok na delší dovolenou - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17), oproti omezením, které naopak nelimitují (ne)příslušníky bezpečnostních sborů. Nepřípustné rozdílné zacházení nelze dovodit ani z dílčího argumentu, že pozůstalí jiného příslušníka bezpečnostního sboru, který zemřel při téže dopravní nehodě, se již domohli plnění z titulu povinného ručení a pojistné smlouvy uzavřené k uvedenému vozidlu. Nepochybně se totiž jedná o plnění z jiného právního vztahu, plnění vyplývající z jiné právní úpravy a konečně plnění jiného subjektu než je žalovaný. Proto ani tato okolnost nemůže založit závěr o nepřípustném rozdílném zacházení uvnitř jedné z porovnávaných skupin. Již první naznačené kritérium proto vede k závěru, že nejde ve stěžovatelkou naznačené úvaze o srovnatelné jednotlivce či skupiny, jejichž domněle nepřípustně odlišného zacházení se dovolává. Odlišné „zacházení“ s oběma navozenými skupinami pak vyplývá právě z odlišné právní úpravy, kterou se právní poměry obou skupin řídí. Není třeba blíže vysvětlovat, že i příslušníci bezpečnostních sborů obecně podléhají právním povinnostem upraveným „vně“ zákona o služebním poměru, pokud však ucelená právní úprava předpokládá upravený postup v případě, že ke škodě dojde při plnění služebních povinností při výkonu služby nebo v souvislosti s ním, ani stěžovatelka nepředkládá

pokračování

důvody, proč by měla být tato úprava neaplikována a mělo být postupováno podle obecné úpravy obsažené podle jejího názoru v § 2959 občanského zákoníku.

[20] Stěžovatelka tvrdí, že duševní útrapy, které jí vznikly, se ničím neliší od těch, které nastanou v situacích mimo služební poměr. Vedle klíčového východiska o autonomním charakteru úpravy v zákoně o služebním poměru však nelze rovněž opomenout, že se stěžovatelce dostalo odškodnění v celkové výši 706 649 Kč, jde o odškodnění poskytnuté v plné výši, včetně jednorázového odškodnění ve výši 250 277 Kč. Nejvyšší správní soud nezlehčuje způsobenou duševní újmu, která stěžovatelce vznikla, nicméně při odškodňování za usmrcení při výkonu služby je třeba vycházet z platné právní úpravy zákona o služebním poměru, která jednoznačně stanoví, jaké odškodnění a v jaké výši lze poskytnout. Zejména nárok na jednorázové odškodnění pozůstalých dle § 106 písm. d) zákona o služebním poměru.

[21] Nejen služební poměr, ale i nároky z něj vyplývající tedy mají veřejnoprávní povahu. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 319/2018-59, č. 2/2021 Sb. NSS, zabýval obdobnou situací, ačkoliv se jednalo o služební poměr vojáka z povolání. Konstatoval, že: „nárok na náhradu nemajetkové újmy má zpravidla povahu soukromoprávní; vyplývá-li však ze služebního poměru vojáka z povolání, jde o nárok ve věci služebního poměru (...)“. Existence konkrétního právního nároku je tedy vždy podmíněna a odvozena od existence konkrétního služebního poměru, a proto je v projednávané věci třeba vycházet z komplexní právní úpravy odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu. Nelze proto konstatovat porušení ústavního principu rovnosti ani porušení práva na spravedlivý proces. Současně nelze ani přisvědčit námitce o porušení práva na soudní ochranu, neboť se stěžovatelce dostalo řádného soudního přezkumu a skutečnost, že jí nebylo soudy vyhověno, sama o sobě nezakládá porušení principu práva na soudní ochranu.

[22] Nepřípadnou je rovněž argumentace stran případné systémové podjatosti v souvislosti s nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Tu nejde o rozhodování služebního funkcionáře o náhradě škody v důsledku předchozího nezákonného rozhodnutí, kde by z povahy věci mohla nastoupit pochybnost o podjatosti služebního funkcionáře, pokud by mohl rozhodovat o důsledcích předchozího nezákonného rozhodnutí. Stěžovatelce byla přiznána maximální možná částka odškodnění, kterou zákon o služebním poměru dovoluje. Stěžovatelka svoji argumentaci nestavěla na tom, že v důsledku systémové podjatosti jí bylo upřeno to, na co by měla případně nárok – že jí bylo přiznáno neoprávněně méně. Její argumentace naopak stojí na tom, že jsou, v rozporu s právní úpravou, dány i jiné nároky než podle zákona o služebním poměru, k jejichž projednání by (patrně) měl být příslušný obecný soud nebo které by měly být přiřčeny služebním funkcionářem.

[23] Již krajský soud však poukázal na usnesení okresního soudu v Hradci Králové ve spojení s názorem odvolacího soudu, jakož i usnesením o odmítnutí dovolání, jimiž byl tento postup shledán nesprávným. Pokud se následně stěžovatelka snažila tvrzeného soukromoprávního nároku na náhradu škody domoci v řízení podle zákona o služebním poměru, nebylo jí lze prvostupňovým rozhodnutím, jakož i následně žalobou napadeným

rozhodnutím vyhovět s poukazem na výše uvedené důvody, jakož i důvody obsažené v rozsudku krajského soudu, jimž Nejvyšší správní soud nemá co vytknout.

[24] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené důvody zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2023

David Hipšr
předseda senátu